

ЧУДЕН

сънят

1

НАРОДНА МЛАДЕЖ

ТЕКСТ
К. ПОПОВА
ГР. БОЯДЖИЕВ

РИСУНКИ
ГР. БОЯДЖИЕВ

ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА ПРОФЕСОР МНОГОТОМОВ и ДЪНКИ

ПРИЯТЕЛЯТ НА ЖИВОТНИТЕ
ПРОФЕСОР МНОГОТОМОВ
Е В ДЖУНГЛАТА С НАУЧНА
ЦЕЛ.

ЗА ТОЗИ ЦЕНЕН ЕКЗЕМГИЯР
БИХ ДАЛ ДЕСЕТ ГОДИНИ ОТ
ЖИВОТА СИ!

ДОБРАТА СПОРТНА ФОРМА ЩЕ
МИ ПОМОГНЕ ДА ПРЕМИНА
ОТСРЕЧА.

ШАРКИТЕ НА ТОЗИ КЛОН
МАЙ ИМАТ ЛАТИНСКО
НАИМЕНОВАНИЕ!

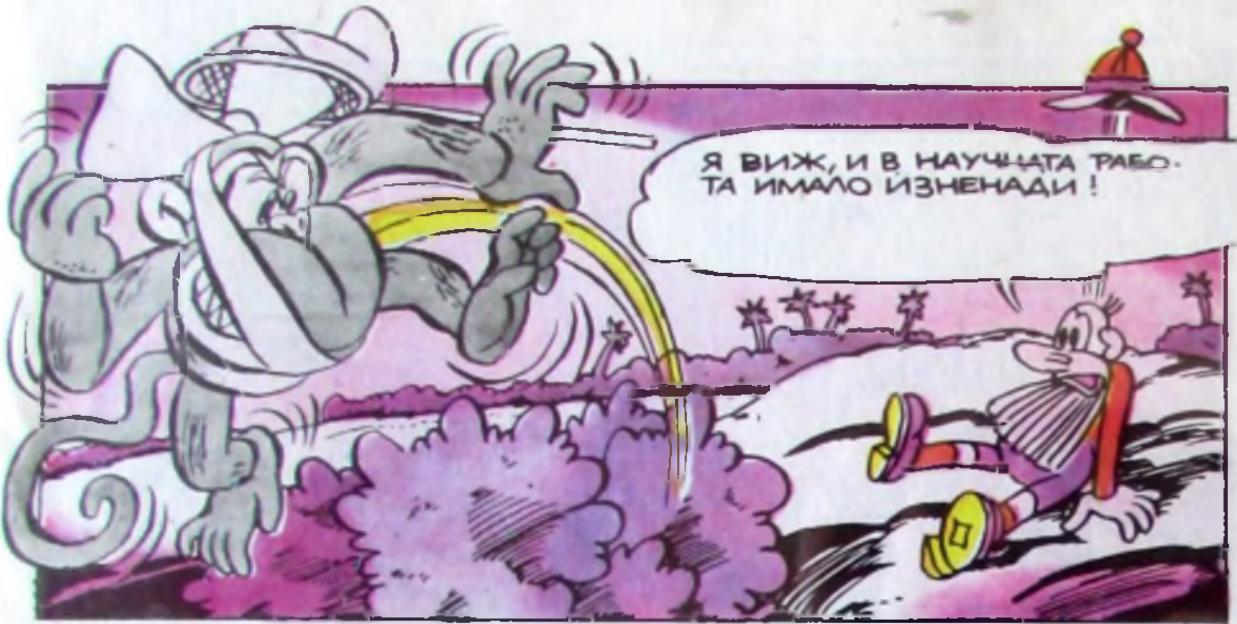
НЕ БИВА В ДЖУНГЛАТА ПИТОН
ДА БЪДЕ СБЪРКАН С КЛОН

СЕТИХ СЕ!
ПИТОНУС МАКСИМА!

ХИЧ НЕ МИ СЕ ВЯРВА
ТЪДЯВА ДА КАЦАТ ПЕПЕ-
РУДИ.

ЩАСТИЕТО ОБИ-
ЧА СМЕЛИТЕ И
УПОРИТИТЕ!

СЕГА ВЕЧЕ СИ МИ
ВЪРЗАНА В КЪРПА!

ПЪРВО, ТРЯБВА ДА ВАКСИНИРАМЕ БЕЛИЯ ХИПОПОТАМ.

НО ТОЙ НЯМА ДА НИ ЛДЕДА ГО ДОБЛИЖИМ.

КАТО ВИДИ ДВОЙНИКА СИ, ХИПОЛОТАМЪТ САМ ЩЕ ДОТЪРЧИ.

ШЕФЕ,
ПЕПЕРУДАТА
СЕ ПОЯВИ!

ЕТО Я !
ТОЧНО НАД НАШИЯ ХИПОЛОТАМ.

ШЕФЕ, ПАК
Я ИЗТЪРВАХМЕ!

НО ЗАТОВА ТЪК БЕЛИЯТ
НИ ГОСТЕНИН Е ТУК.

МОЯТА ТОЧНОСТ Е СВЕТОВНО ИЗВЕСТНА.
ХИПОПОТАМЪТ НЯМА И ДА УСЕТИ.

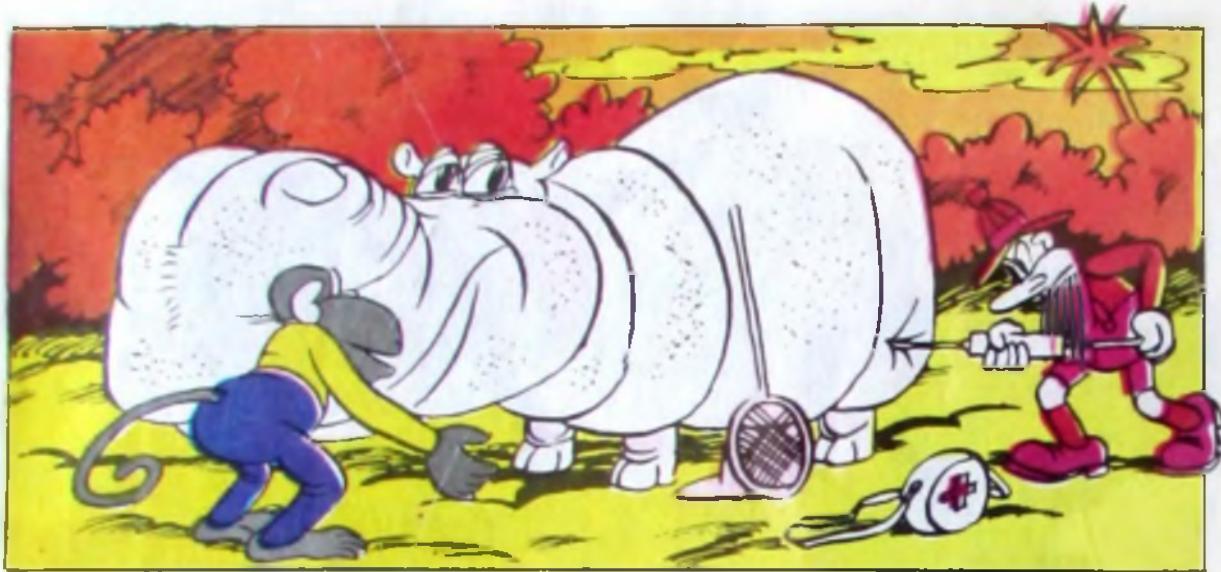

ПРОФЕСОРЕ, МАЙ
ЧЕ ПООВЪРКАХМЕ
ХИПОПОТАМИТЕ

УЖАСНО Е ДА БЪДЕШ САМ
БЯЛ ХИПОПОТАМ.
ХИПОПОСАМ САМИЧЪК НА СВЕТА,
ПОТОПЕН В СКРЪБТА

АКО СИ МИРЕН, ДОКАТО ТЕ ВАКСИНИ-
РАМ, ЩЕ ГО ИМАШ ОТНОВО.

ОБЕЩАВАМ, ПРОФЕСОРЕ!
МНОГО ЩЕ СЕ ГРИЖА ЗА НЕГО.

ШЕФЕ,
ПЕПЕРУДАТА!

АУ, ТОЧНО НА ТОВА МЯСТО
ИМАМ ГЪДЕЛ. А-А-А...

ТРЯБВА ДА ПРИЕМА-
МЕ, ДЪНКИ. МАЛКИТЕ
СТРАНИЧОСТИ НА
ПАЦИЕНТИТЕ СИ.

АЗ ИЗПЪЛНИХ ОБЕЩАНИЕТО СИ.

И АЗ ЩЕ ИЗПЪЛНИ
СВОЕТО.

ХИПОПО-ТУК И ТАМ
РИБКА АЗ СИ ЯМ !
ХИПОПО -ТАМ И ТУК,
ПЪРЖЕНКА СЪС ЛУК !

ОЩЕ МНОГО РАБОТА НИ ЧАКА, ДЪНКИ !

НЕ ЗНАМ КАК ШЕ ГО ПРИЕМЕТЕ,
НО ПЕПЕРУДАТА Е ТАК ТУК .

ХИТЪР ПЕТЪР и НАСТРАДИН

по Ангел Карадийчев

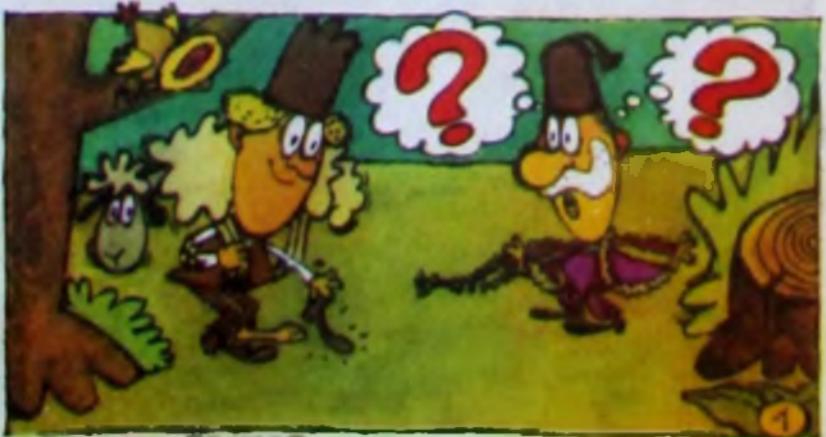
Хитър Петър и Настрадин решиха да се разходят и да се надлъбват...

Навлезли още навътре в гората, превалило пъднче, отчакахме

Хитър Петър се мъчинал в шубраките, преварил чорбаджията и оставил едната си обувка наред по път.

Сценарий+РИСУВАНИ: © СТЕФАН КУМТИЛОВ

Мъжество

А. ПАЛЕЙ

Фантастичен разказ

Слънцето не беше изминало голяма част от пътя си до зенита, но денят отдавна вече пламтеше от зной. Стръмните планински скатове рязко се стрелкаха към висините. Ажурените мачти на електропроводите, които се спускаха по склоновете, се губеха сред тях и изглеждаха миниатюрни. И равнината беше осияна с мачти с накичени по тях гирлянди от сиви изолатори и жици. Мачтите бяха огромни, но на фона на планината не създаваха такова впечатление. С планината можеха да си съперничат само допрените до нея тръбопроводи.

Тръбопроводите бяха грандиозни. Всеки един от тях имаше ширина не по-малко от десет метра.

Местността беше пустинна, в района на въздушната силова станция живееха само работниците от станцията със семействата си.

На криволичещата пътечка сред дърветата се появи самотна малка фигура. Беше момченце на около осем годинки.

През деня, както винаги, тръбо-

проводите бучаха. Въздухът, нагрят от слънчевите лъчи под черните металически покриви, стремейки се нагоре, в неудържим ураганен поток нахлуваше в отворите на тръбите. Смениха го въздушни маси от долината, така цялата нейна повърхност беше обхваната от непрестанно движещи се въздушни слоеве, които със страшна сила се носеха към тръбопроводите. Вътре в тръбите въздухът се движеше към върха със скорост двеста километра в час. Когато излизаше от тях, той с всичка сила се удряше в лопатките на турбините.

Тръбопроводите бучаха. Този тътен щеше да бъде невъзможен, ако не беше monotонен. Слухът привикваше с него до такава степен, че хората бяха престанали да му обръщат внимание. Те сякаш не го чуваха и го усещаха само в началото, при изгрева на слънцето. Нощем съоръженията мълчаха, силовите агрегати не работеха, долината бързо изстиваше и преставаше да отдава топлината си на

въздуха. Разликата между температурата на въздуха в долината и по планинските върхове се изравняваше и въздушните потоци замираха. Турбините спираха и представаха да дават енергия за

огромна прахосмукачка. Коля стигна почти до оградата. Тук вече напорът на вятъра се усещаше твърде чувствително. Момченцето се обърна, да си върви, и хвърли един последен поглед...

единния всесъюзен високоволтен пръстен.

Момченцето можеше да не обръща внимание на тътена на тръбопроводите, но то сякаш нарочно се вслушваше в него. Обичаше да слуша и да гледа. Виждаше как в невидимата, но осезаема въздушна струя политат обрулените от самата нея листа на дърветата. Колко много такива листа се бяха закачили по решетката! Под напора на въздуха те се лепяха върху нея като желязо на магнит. Ще паднат, когато комините мълкнат: тогава помощникът на баща му чичо Сержо ще ги събере с пневматичната кола, която прилича на

Какво е това?!

Вратата беше широко отворена! Не, не може да бъде! Така му се е сторило! Входът е заключен, бутонът, който го отваря е далеч оттук, в кабинета на главния инженер, башата на Коля. Той се приближи. Какво се бе случило? Трябва да съобщи на баща си. Впрочем случилото се не е страшно, защото всички тукашни жители прекрасно знаят, че влизането вътре е забранено, а днес долината няма гости. Да, но могат да пристигнат. Коля се разтревожи. Вече искаше да хукне при баща си. Но какво значи това? Там, зад оградата, една малка фигурка вър-

веше към тръбопроводите. Това бе четиригодишният Юра, синът на чичо Серъожа.

На два скока Коля взе разстоянието, което го отделяше от оградата. Застанал до широко отворената ниска вратичка, той с всички сили се развила:

— Юра! Юра!

Но и той не чу гласа си, който потъна в силния, заглушаващ всичко рев на комините. Не, момченцето нямаше да го чуе. Тук до оградата, натискът на вятъра се чувствуваше силно. Коля усещаше, че въздушната струя го бълска към решетката. Той с ужас гледаше към детето, което бавно вървеше

към тръбопроводите. Изведнъж момченцето се обърна и Коля видя изкривеното му от плач лице. Детето явно се опитваше да вика, но ураганът отнасяше всички звуци. И продължаваше да върви към тръбите, сякаш непреодолима сила го влечеше натам. И в този миг Коля разбра всичко.

Сигурно Юра се бе разхождал недалеч от оградата и когато бе забелязал отворената врата (но как, как е могло да стане това?), е влязъл. Отначало любопитството го е тласкало към ослепителния блясък. После се е изплашил от вятъра, който го е бълсал в гърба. Искал е да се върне, но вече не е

можел. Сега струята го тегли към тръбопроводите и той не може да се устои. Тръбите ще го погълнат... Коля се наведе, да мине оградата, а вятърът задърпа къдравата му коса, дрешките му.

Малкият се опита да се върне, но течението лесно го събори. Той запълзя на четири крака, понечи да се изправи, но неудържимо макар и бавно, течението продължаваше да го тегли към тръбопроводите.

Коля престана да се колебае. Втурна се през вратичката и се затича към детето. С всяка крачка чувствува как въздушната струя все по-силно го бълска в гърба. Юра беше спрял да плаче и го гледаше с ужас и надежда.

Когато стигна до него, Коля го хвана за ръката и поиска да се спре, но не успя: вятърът продължаваше да тласка и двамата към тръбите. Вече почти бяха стигнали едната от тях. Коля се опита да стъпи здраво на краката си, но и това не му помогна. Течението изблъска напред Юра, който здравата се беше вкопчил в Коля.

Момчето се опита да застане с гръб към тръбопроводите и да обърне и Юра. С голяма мъка успя да направи това, но да вървят срещу вятъра се оказа невъзможно. Коля почувствува, че се задъхва от непоносима горещина. Машинично вдигна глава и видя, че се намираше вече под покрива, който служеше за подножие на една от тръбите. Металическият покрив, наложен от слънцето, правеше температурата под него непоносима.

Когато съгледа над главата си нахежения покрив с гигантската паст на комина, която бавно се приближаваше с оглушителния си тътен, когато почувствува рязка болка в очите и ушите, Коля изпадна в отчаяние. Вече му беше трудно да се застои на краката си — въздухът, който се стремеше нагоре, почти откъсваше ходилата му от земята. И макар че беше храбър и силен, все пак беше само едно осемгодишно момченце. Разплака се и падна на земята, уморен да се бори, загубил всякаква надежда. Но когато заплака и Юра, неговите сълзи накараха Коля да мобилизира всичките си сили. Спомни си, че Юра е по-малко същество, по-слабо и по-безпомощно, и в него вижда единствена опора. „Трябва да направя нещо, и то колкото може по-скоро“ — помисли си Коля. Изведнъж забеляза, че те почти не се местят към тръбопроводите, защото, легнали на земята, двете момченца представляваха къде по-малка повърхност за налягането на въздуха. Инстинктивно Коля се притисна още по-силно към земята и накара и Юра да направи същото. Детето незабавно изпълни заповедта без да изпуска за секунда дори ръката му. Така дишането им стана по-леко. Коля запълзя, като влечеше подире си детето и все по-силно се притискаше към земята. Беше толкова трудно, придвижваха се толкова бавно, сякаш трябваше да мъкнат огромна тежест. Но все пак се отдалечаваха от тръбопроводите и това придаваше на измъченото момче нови сили.

Коля пропълзя няколко метра и спря, да си почине, като силно се притискаше към каменистата почва. Юра пак заплака. Коля го погледна и видя, че лицето му е покрито с кървави драскотини и рани. В този миг и Коля усети, че лицето му е в кръв — преди малко той, зает в борбата с урагана, дори не беше забелязал това. Песъчинки, вдигнати от въздушната струя, ги шибаха по лицата. Пясъкът можеше да попадне и в очите им. Момчето заповяда на Юра да заминжи и той безпрекословно му се подчини. Коля също затвори очи и после само за секунда ги отваряше, за да се огледа.

Починаха си малко и отново запълзяха, вече не беше толкова горещо, защото се бяха измъкнали от обсега на покрива. Дълго лежаха неподвижно, събирайки сили. Така метър след метър момченцата преодоляваха пространството, което ги делеше от входа, но когато Коля вдигна глава и по-

гледна напред, ужаси се от разстоянието, което им оставаше да изминат — толкова голямо беше то. Нямаше повече сили. Той отново заплака, криейки лицето си от малкия, за да не го изплаши. В това време отсъствието на децата беше забелязано. Отначало на Юра, а после им се стори подозрително и дългото отсъствие на Коля. Започнаха да ги търсят навсякъде — отначало леко обезпокоени, после развлнувани и накрая силно разтревожени. Към оградата на силовата станция се запътиха най-подир, просто така, за да им бъде спокойна съвестта, защото всички знаеха, че там входът не може да бъде отворен. Но той се оказа широко открит. Мигновеният ужас се смени с надежда, когато видяха децата да лежат между оградата и тръбопроводите.

Няколко мъже завързаха едно дебело въже за ствала на голямо дърво и като хванаха края му, се хвърлиха да спасяват децата. Намериха ги почти в безсъзнание, с изранени лица и с мъка ги изнесоха зад оградата, преодолявайки натиска на вятъра.

Коля дойде на себе си надвечер, когато тръбопроводите мълчаха.

— Как е Юра? — попита най-напред той.

— Жив и здрав е, спи, утре сутринта ще го видиш! — Над него се наведе ласково женско лице — майката на Юра.

Опитомената маймунка на Коля изтича при него и му протегна лилавата си длан. Момчето внимателно я пое.

— Знаеш ли — каза бащата на Коля, — тая маймуна едва не ви погуби — когато не съм бил в кабинета си, тя натиснала бутона за входа.

— Откъде знаеш, че е така, щом не си бил в кабинета? — учуди се момчето.

— Много просто: в мое присъствие после няколко пъти тя нати-

ска копчето. Няколко пъти. Нали маймуните обичат да подражават, а тя неведнъж ме беше виждала, когато аз правя това. Ще се наложи да заключваме вече шкафа с бутона.

Коля умно рече:

— Хайде да ѝ простим, тя не разбира какво върши.

От руски: Весела Саандева

Текст Борис Чолпанов
Худ. Никифор Русков

Неуловимият войвода

18 Неуловимият войвода

АМА СВИРИ ЧАВДАР
ТА ЧАК КРЪВТА
ТИ ЗАНГРАВА.

КАК НЯМА ДА СВИРИ
КАТО СРЕБРА МУ Е
ПРЕД ОЧИТЕ!

АМИ ЧЕ ХУБАВА Е ГЛЕМЕНИЦАТА МИ.
С ЧАВДАР СА СИ ЛИКА ПРИЛИКА.
НАЕСЕН СВАТВА ЩЕ ВДНГАТ.

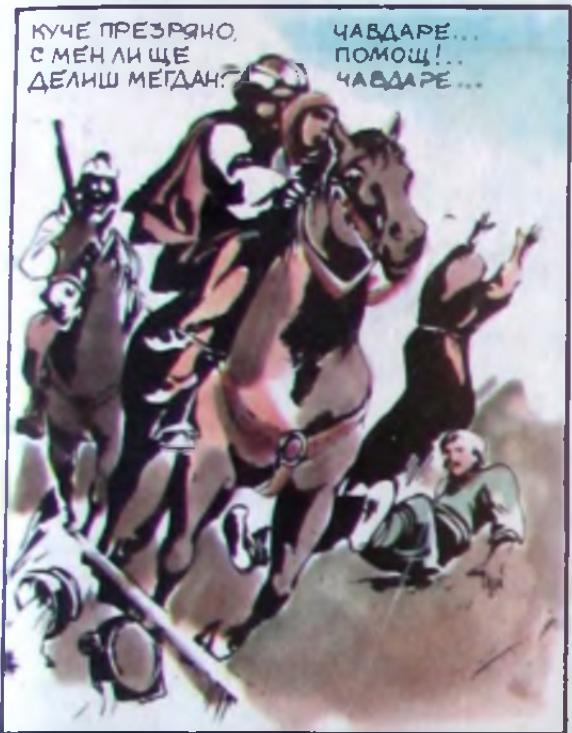
ЛЮ-БЪРЗО...!
ДА НЕ ИЗПУСТНЕМ
ГЪЛЪБИЦАТА!

ИМА ЗА КАКВОДА СЕ ВЕСЕЛИ НАРОДЪТ.
БЕРЕКЕТЛЯ Е ТАЗИ ГОДИНА.

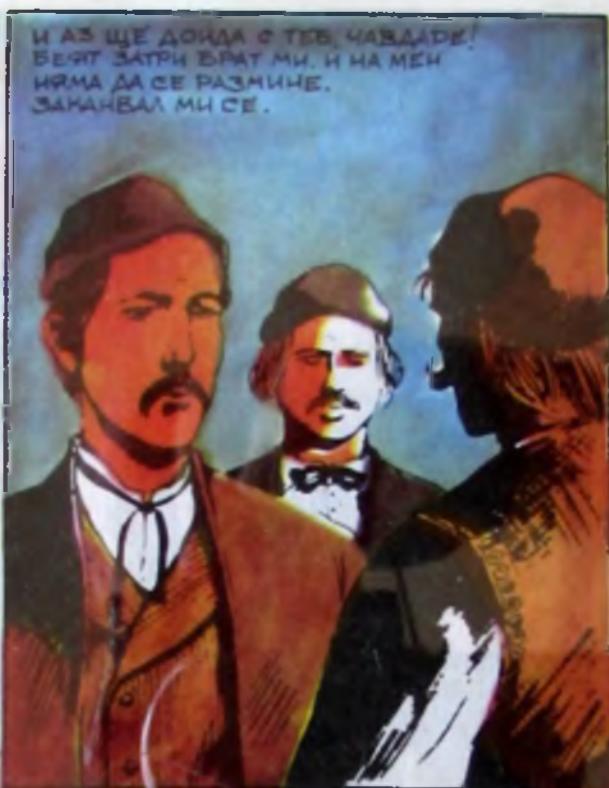
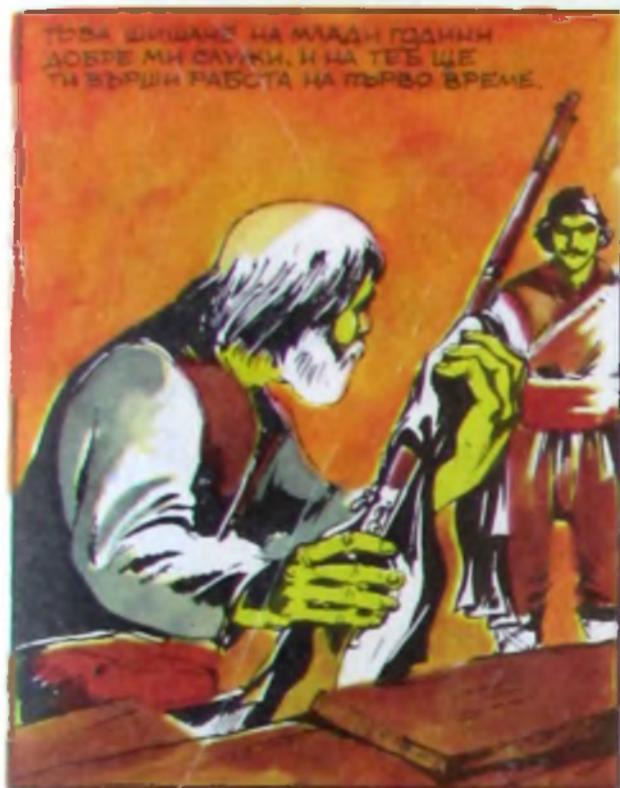
НАСПОРИ ГОСПОД, АМА КАТО
МИНАТ СУЛАТАНСКИТЕ БЕГАНИК-
ЧИИ, КОЙ ЗНАЕ КАКВО
ЩЕ ОСТАНЕ ЗА НАС.

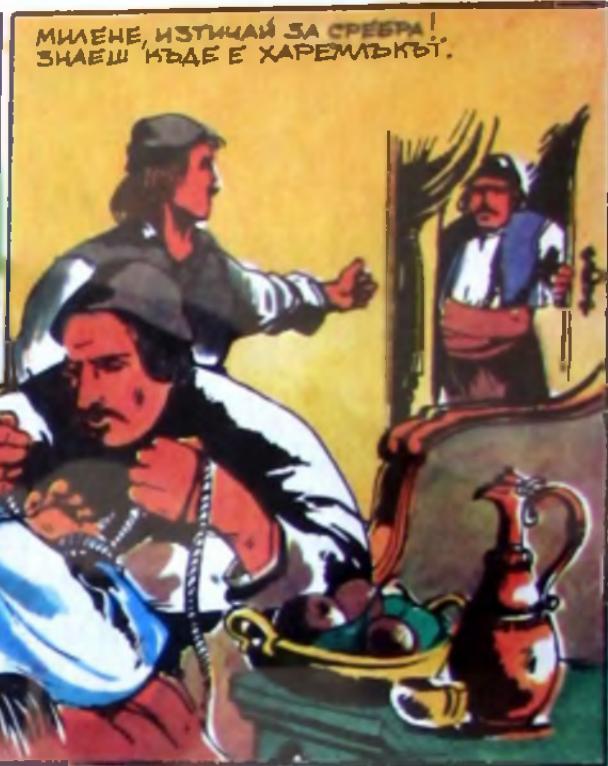

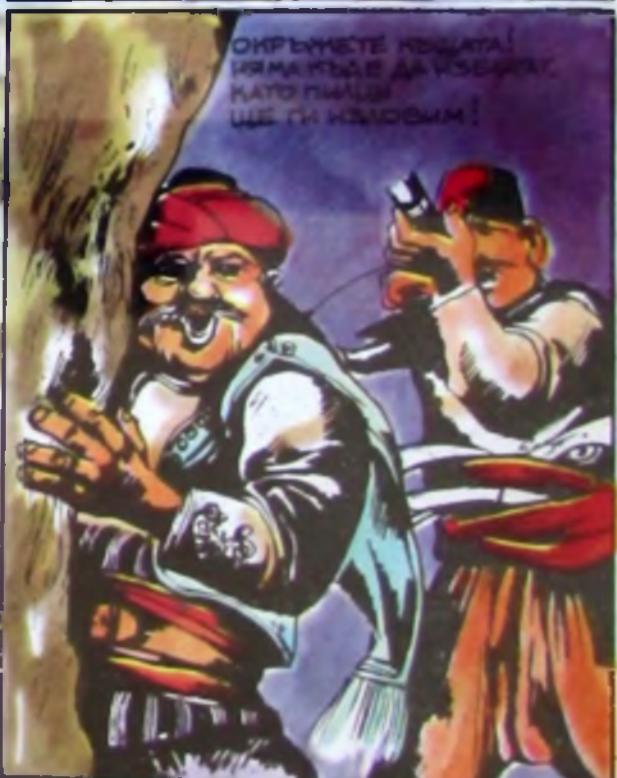
21 Неуловимият войвода

26 Неуловимият войвода

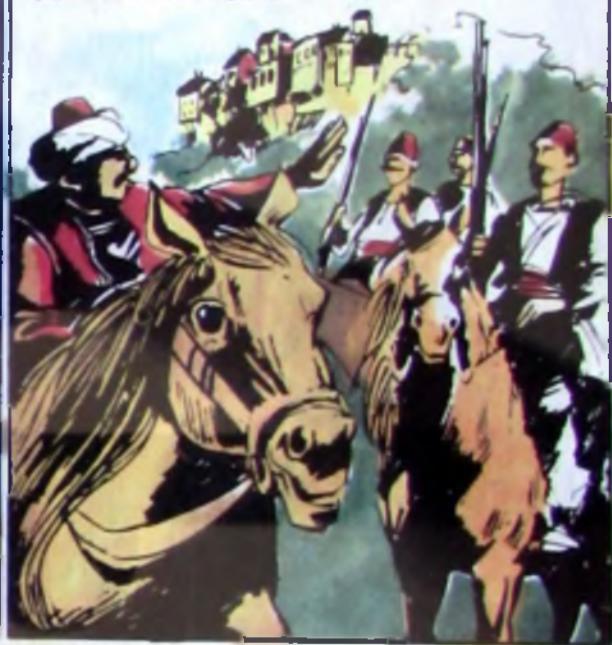
БИВА! Но ни оставете
по един тютюн да изпу-
шим. **ДОДАЕМ**
на себе си...

Е щом е за един тютюн,
ще почакаме.

ВИЕ ОСТАНЕТЕ
ПРЕД КОНАКА.
НИМА ДА СЕ БАВЯ
МНОГО ПРИ ПАШАТА.

КРИЕ СЕ.
А Е ХИТЪР КАТО
ЛИСИЦА...

ТОТ ХАИРСЪЗИН ЧАВДАР
Е ПРОЛЯ МОХАМЕДАНСКА КРЪВ.
ВЪЖЕ ГО ЧАКА!

ИМАМ ЕДИН ЮЗБАШИЯ, АЛИ СЕ КАЗВА.
ОКОМУШ Е, ЩЕ ГО ИЗПРАТИ С ПОТЕРЯ.
А ТИ ДРЪЖ ПОД ОКО МОМЧЕТО.
ЧАВДАР НЯМА ДА ИЗТРАЕ.
ЩЕ ДОЙДЕ ДА Я ВИДИ.

СТАГАЙ ПОТЕРЯ, ЮЗБАШИ!
ОТ ТЕБЕ ИСКАМ ГЛАВАТА НА СУЛТАНСКИЯ
ДУШМАНИН ЧАВДАР.

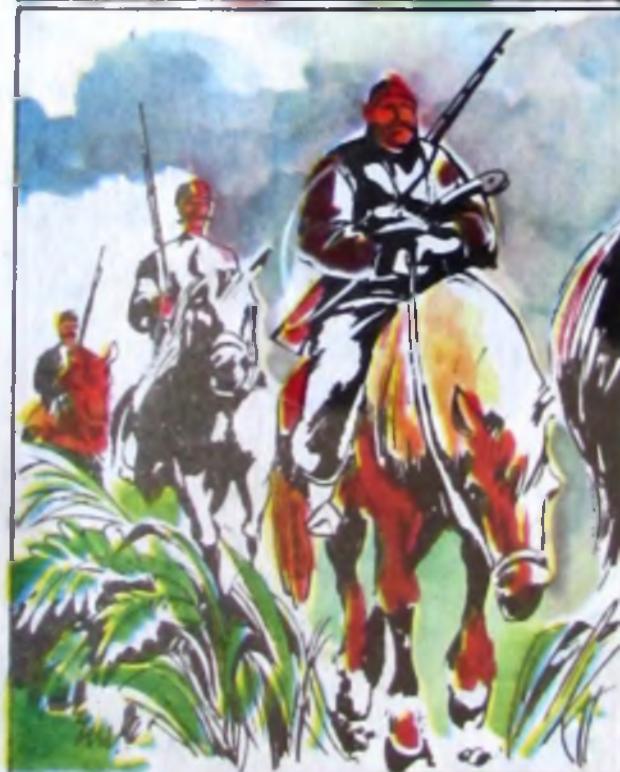
ДА НЕ МНЕ Е ИМЕТО АЛИ, АМО НЕ ГО
ДОВЕДА БЪРЗАН В КРАНАТА ТИ,
ПАША ЕФЕНДИ!

ЧАВДАРЕ, ДОЙДОХ ДА ТЕ
ПРЕДУПРЕДЯ. БЕЗТ Е ХО-
ДИЛ ПРИ ПАШАТА ВЪВ
ФИЛИБЕ. ПАШАТА ПРАТКА
ПОТЕРЯ ДАТЕ ЗАЛОВИ.

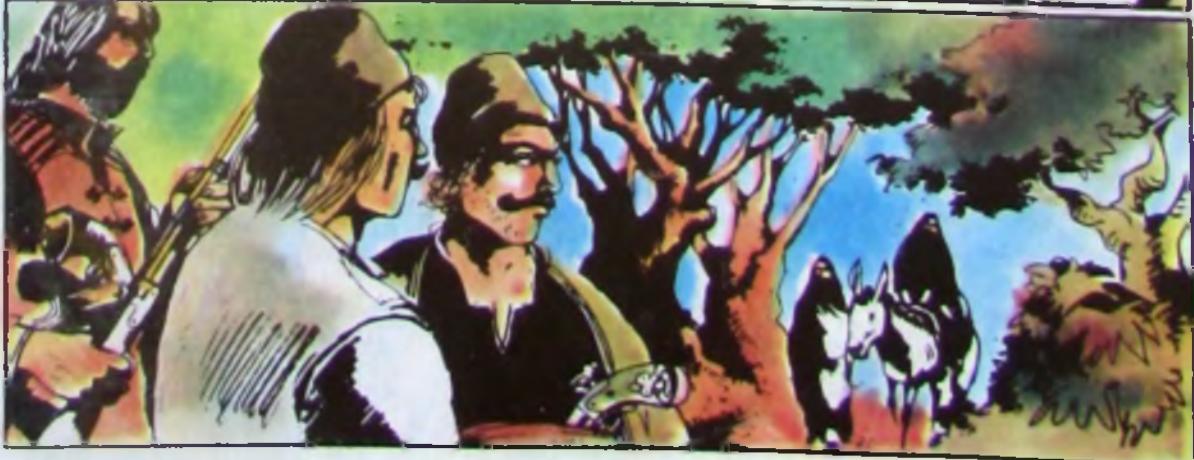
ДА ЗАПОВЯДА.
ЗНАМ КАК
ДА Я ПОСРЕШНА.

ТВОИТЕ МОМЧЕТА СА МАЛКО,
А ПОТЕРЯТА Е ЕДИН БЮЛЮК
СЕЙМЕНИ.

НЕ СЕ ТРЕВОЖИ, ДОДО СЛАВИ:
ЗА ВСИЧКО ИМА ЧАЛЪМ

ЧАВДАРЕ, ВРЪЩАЙ СЕ
НАЗАД, ДОРДЕ Е ВРЕМЕ,
БЕЯТ ЗАВАРДИ СЕЛОТО.
ЕДВА СЕ ИЗМЪКНАХ.

БОГАЙ ЧАВДАРЕ!
А ЗА СРЕБРА НЕ СЕ ГРИЖИ.
ВОДЯ Я ПРИ БРАТ МИ ВЪВ
ФИЛИБЕ, ТАМ ЩЕ Е
НА ОСИГУРНО
МЯСТО.

ВЪВ ФИЛИБЕ ЩЕ
ТЕ ЧАКАМ, ЧАВДАРЕ.
НА ТЕБ СЪМ СЕ
ВРЕКЛА, ДРУГ
МЪЖ НЯМА ДА
ПОГЛЕДНА.

ТИ ВЪРВИ СРЕБРЮ
КАТО СИ РАЗЧИС-
ТА СМЕТКИТЕ
С БЕЯ И АЗ ЩЕ
ДОЙДА.

ПРОМЪКНАХ СЕ СКРИТО КЪМ СЕЛОТО.
БЕЯТ Е СЪБРАЛ ОТБОР БАБАНТИ
ВСЕ ОТ КОЛ И ОТ ВЪЖЕ.
ПТИЩАТА СА ЗАВАРДИЛИ
СЪС СТРАНИ, А ОСТАНА-
ЛИТЕ СА СЕ РАЗПОЛОЖИ-
ЛИ КРАЙ СИНЯ ВИР.

ЮЛКО СА?

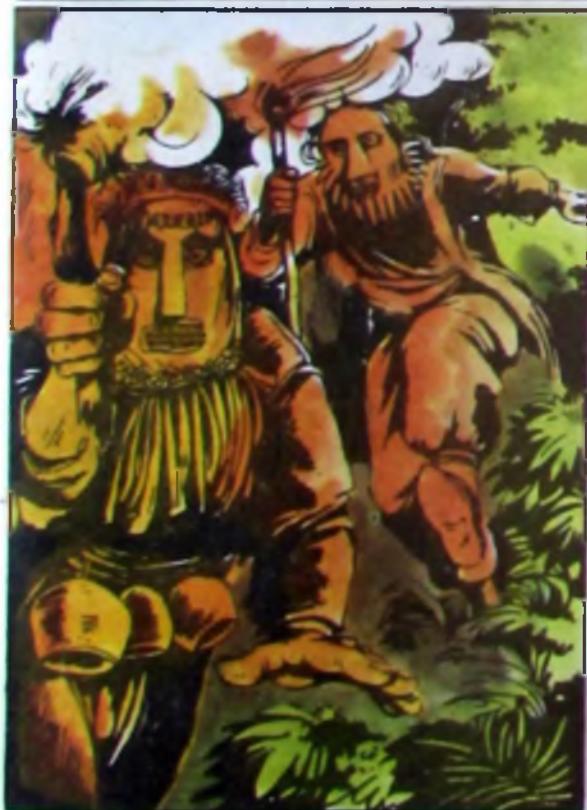
ИМА СТОТИНА.

НА СТРАХА ОЧИТЕ
СА ГОЛЕМИ!

НЕ МЕ ДОКАЧАЙ, ВОЙВОДО!
ПРАВО ТИ ДУМАМ. СЕЛЯ-
НИТЕ СА ПРОПИЩЯЛИ ОТ
ЗОЛУМНИТЕ ИМ. ЩО АГНЕ-
ТА И КОКОШКИ СА ИЗПЛО-
СКАЛИ.

ДИГАЙ МОМЦИТЕ ДА ВЪРВИМ КЪМ
ОВЧАРСКИТЕ КОЛЫБИ, ПА ПОСЛЕ ЩЕ
ВИДИМ КОЙ КУМ, КОЙ СВАТ!

36 Неуловимият войвода

СИКАШ ВЪДЪН ЗЕМЯТ
СЕ ПРОДЪЛНИ БЕОТ.
НЯМА И СЛЕДА ОТ НЕГО!

ДЕТО И ДА ИДЕ,
ЩЕ Го НАМЕРЯ!

МИНОДО СИ НАПЛАШИЛ БЕЯ,
ЧАВДАРЕ, ДИГНАЛ СИ Е
ХАРЕМА И НАК В ЦАРИГРАД
СИ Е ЗАНИЯЛ.

АМА РЪШТЕ МУ СА ДЪЛГИ.
ЦАК ДО НАС СТИГАТ.
ПРЕКУТОГИ НА ДАНДОЦИ
Е СТАНАЛ.

ХОРАТА МУ
ПО ТРИ ЮЖИ
ОТ ГЪРБА НА
СЕЛЯННИТЕ
ОДИРАТ.

ИМАМЕ ПОПЪЛЕН ВАТЪР.
НА ДОБРО Е!

ОЩЕ НЕ СЕ ЗНАЕ...

ДОВОЛЕН СЪМ ОТ ПРОВЕРКАТА. ЩЕ ДОКЛАДВАМ В ИСТАНБУЛ В СЕРАСКЕРАТА ДА ВИ ПОВИШАТ!

АЛЛАХ ДА ВИ ПОЖИВИ, ПАША ЕФЕНДИ.

А СЕГА НАРЕДЕТЕ ДА НАТОВАРЯТ ГЕМНИЯТА С ПРОВИЗИИ И ВОДА.

ВОДА И ПРОВИЗИИ, ЧЕ И
ВОЕННИ ПОЧЕСТИ НИ ОТДАДОХА!

ЕДИН ДИАР БЕКИРСКИ

Георги Данчов от Чирпан е революционер, художник и фотограф от времето на освободителните борби против османско иго. Едва 15-годишен, той учи зографския занаят и 17-годишен е вече утвърден художник, който изписва олтара на Араповския манастир. Той разбира, че за народностното осъзнаване на поробените е нужно освободителните идеи да се по-

пуляризират чрез образи, достъпни и разбираеми от всеки българин. Ето защо през 1865 г. отива в Цариград, където усвоява литографията („каменопиството“) и фотографията („светлопиството“). На следната година 20-годишият Данчов се връща в родния си град Чирпан и отваря първата „фотографчийница“ у нас.

В своите „Спомени“ Стоян Заимов описва „фотографчийницата“ така: „Това е бащиният дюкян на Зографина. Наред с дюкяна се кип-

ЗАТОЧЕНИК

ри една нова стая, отвън и отвътре изографисана с разни цветя и фигури, лъвове, гъльби, херувими и серафими. Стаята служи на Зографина и като салон за политически разговори, и като салон за иконопиство, и като салон за фотографиране.“ Всъщност жилището на Зографина се превръща в революционен клуб, където чирпанските младежи, под предлог да се фотографират, идват да слушат жадно революционните слова на Георги Зографина.

„Един пролетен ден, към края на март 1869 г., разказва Данчов, това беше първото дохождане на Левски в Чирпан и моята първа среща с него.“ С подготовката на хора за членове на революционния комитет се заема Данчов. Проповедта на Апостола намира дълбок отзук в сърцата на развълнуваните чирпанци.

През юни 1869 г. се създаде Чирпанският революционен комитет. Салонът по фотография се превръща и в „тескереджийница“, където Данчов подправя печатите на турските паспорти и издава фалшиви „тескерета“ на комитетските хора, което неведнъж ги спасява от опасни положения.

Близо 4 години той обикаля с Апостола селищата южно от Балкана. „От 1869 г. насетне постепенно, когато се намираше Левски от сам Балкан, приджуравах го по селата и по градищата по устройването на частните комитети. Освен в Чирпан, Стара Загора, Казанлък, Шипка, Карлово, Сопот и Пловдив съм постоянно с него дружарувал относително даване

наставления по комитетското дело.“

Последната среща на Данчов с Левски е на 12 декември 1872 г. при Сопотския манастир. Няколко дена след това вестта за залавянето на Левски пронизва сърцата на революционните дейци и най-вече на Данчов. Първата му мисъл е как да спаси Апостола. Говорело се, че ще водят Левски в Цариград, сам падишахът искал да види „Демона на империята“, той неуловим „Дервишооглу“. Планът на Данчов е безумно смел: три засади от въоръжени съзаклятници ще повредят линията, ще спрат и нападнат влака в Хаджи Ейлес (Първомай).

Но всичко отива напразно. Изоставя се идеята за изпращане на Левски в Цариград и на 6 февруари (стар стил) 1873 г. Апостолът увисва на бесилото. За заместник на Апостола е избран Атанас Узунов, но и той попада в ръцете на властта.

Данчов, избран за помощник-апостол, се отравя към Хасково, за да организира спасяването му. Но го залавят с още няколко комитетски дейци.

Осъден на вечно заточение и окован във вериги, Данчов е изпратен в Диарбекир, прочут със старата крепост-затвор.

А какво е представлявала тая прочута крепост?

Ето как поп Минчо Кънчев описва Диарбекир в писмото си до поп Костадин: „Благоговейний ми отче! Вярвай, без огън живи горим и деня, и нощя. Дълъг и широк е пусти Диарбекир, яки и високи са

стените на неговото кале, тежки са и турските синджири. Проклет от бога е този глад. Проклети са и мрачните грозни тъмници, няма дъждец, няма росица, няма прохладен планински ветрец, няма нищо добро, каквото в нашата Благословена България. Пече от небето арабското слънце, пече над главата ти като адски огън и мозъкът на човека ври в главата, като в бакър. Керемидите се пукат и куршумът (оловото) на джамиите се топи от това сърдито слънце. Навсякъде мъртво, навсякъде пусто, навсякъде жалостно. Че като гачи човек жив в гроб се намира.“ В крепостта Данчов прекарва известно време. После под предлог, че ще рисува орнаменти за украса на корана, той добива достъп до вилаетската литография. Същевременно успява да си набави една

стара „фотографическа машина“ и отваря първото фотографско ателие в Диарбекир. Колко трудно е било снимането тогава?

„Например — пише Данчов, — за да се снеме човек, нужни са му 4 — 5 минути. Разбира се, никой не може да търпи толкоз, без да мръдне... Всички ме научиха, че познавам фотография и литография и искат портрети да им vadя и пиша...“ Три години изминават в Диарбекир. Настанва пролетта на 1876 година, пламва пожарът на Април. Вестта за въстанието стига до заточениците. До Данчов достига и друга вест: брат му Никола е заловен, осъден и изпратен също наечно заточение в Анадола. Данчов замисля за бягство — тъкмо сега родината има най-много нужда от него. По това време той се запознава с една млада

англичанка, чийто мъж пътува из Анадола да закупува вълна за голяма английска фирма. Научила, че Данчов е художник, англичанката издействува разрешение да я рисува. Тя щедро авансира Данчов с пари, за да закупи платно и бои, и той започва портрета ѝ. Но на 25 юни 1876 г., тайно от всички и от англичанката, чийто портрет остава недовършен, Данчов избягва от крепостта.

Пътят към руската граница отстои на 700 километра. След едноседмично странствуване, преоблечен като арменец, изтощеният от глад и безсъние беглец достига до руските погранични постове. Той сияе от радост, че стъпва на братска руска земя. Но... тук го очаква ново изпитание: руските граничари го вземат за турски шпионин и под силна стража го изпращат в Тифлис. Цял месец Данчов лежи в тифлиската тюрма сред черкези и чеченци — крадци и убийци. Самият генерал-губернатор граф Лорис Меликов вика Данчов три пъти на личен разпит и все не иска да повярва, че пред него стои не турски шпионин, а български патриот.

За щастие в един от тифлиските полкове служи като военен лекар българин. С негова помощ се установява истината. Няколко часа след това Данчов е поканен в двора на генерал-губернатора, който се извинява на „диарбекирския братушка“ за причинените му страдания. По заповед на губернатора Данчов е пременен в нови дрехи и богато нахранен за пръв път след тригодишно гладуване из турските зандани.

По личен почин на генерал-губернатора е уредена литературно-музикална вечеринка в полза на пострадалите от Априлското въстание. По време на вечеринката Данчов стои до генерал-губернатора, докато адютантът и българинът — военен лекар — разказват на публиката одисеята на Зографина.

От Тифлис Данчов потегля за Одеса. Тук идва вестта за обявяване на Руско-турската война. Данчов веднага заминава за Кишинев, взема участие в сформирането на Българското опълчение и минава през военно обучение. Заедно с първите руски войски преминава Дунава при Свищов, за да служи на освободеното си отечество.

ПЕТЬР БОЕВ

Текст Любомир Пеевски
Муз Георги Шуманов

ПЛАМТЯЩИТЕ ОТ СЪЗВЕЗДИЕ „ДРАКОН“

Казват, че в на-
шето училище нямало
по-лош ученик от мен...
НЕ ВЯРВАЙТЕ! Просто
НЕ ПДЕКЪСНАТО МИ СЕ
СЛУЧВА НЕЩО... ЕТО
НАПРИМЕР ВЧЕРА...

49

Пламтящите от съзвезdie „Дракон“

50

Пламтящите от съзвезdie „Дракон“

ТРЯБВА ДА УСТАНОВИМ КОН-
ТАКТ С УЧЕНИКА ВАСКО
ИВАНОВ ОТ IV^Б КЛАС НАДЕ-
ЧЕН ОЩЕ...

Хм!
САМОГОВА
ЛИПСВАШЕ!

НЕ СЕ
СТРАХУ-
ВАЙ!...
НИЩО ПО-
ШО НЯМА
ДАТИ НА-
ПРАВИМ!

НАРЕЧЕН
ОЩЕ
ФАНТАЗИЯТА!

ДА.
НАРЕЧЕН ОЩЕ
Измислботи-
ната...

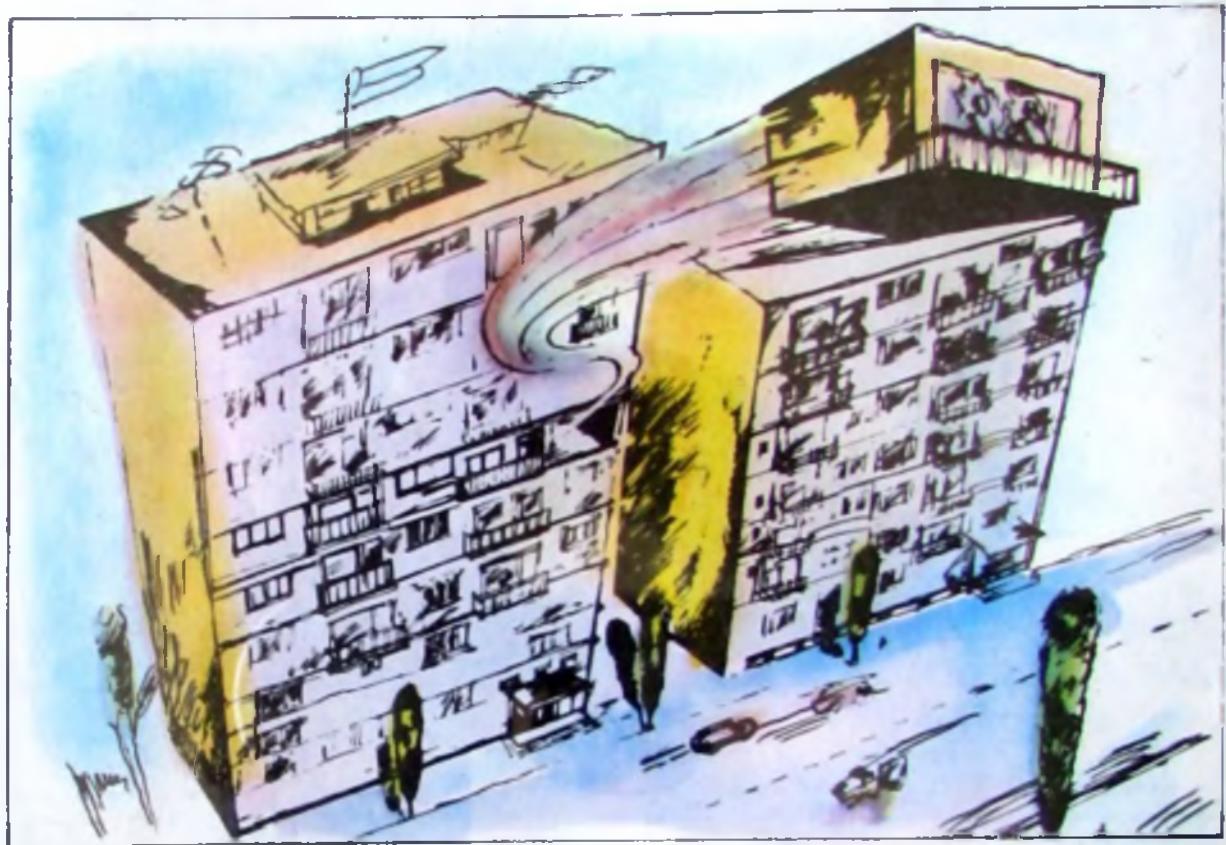
ДА ТРЪГВАМЕ!

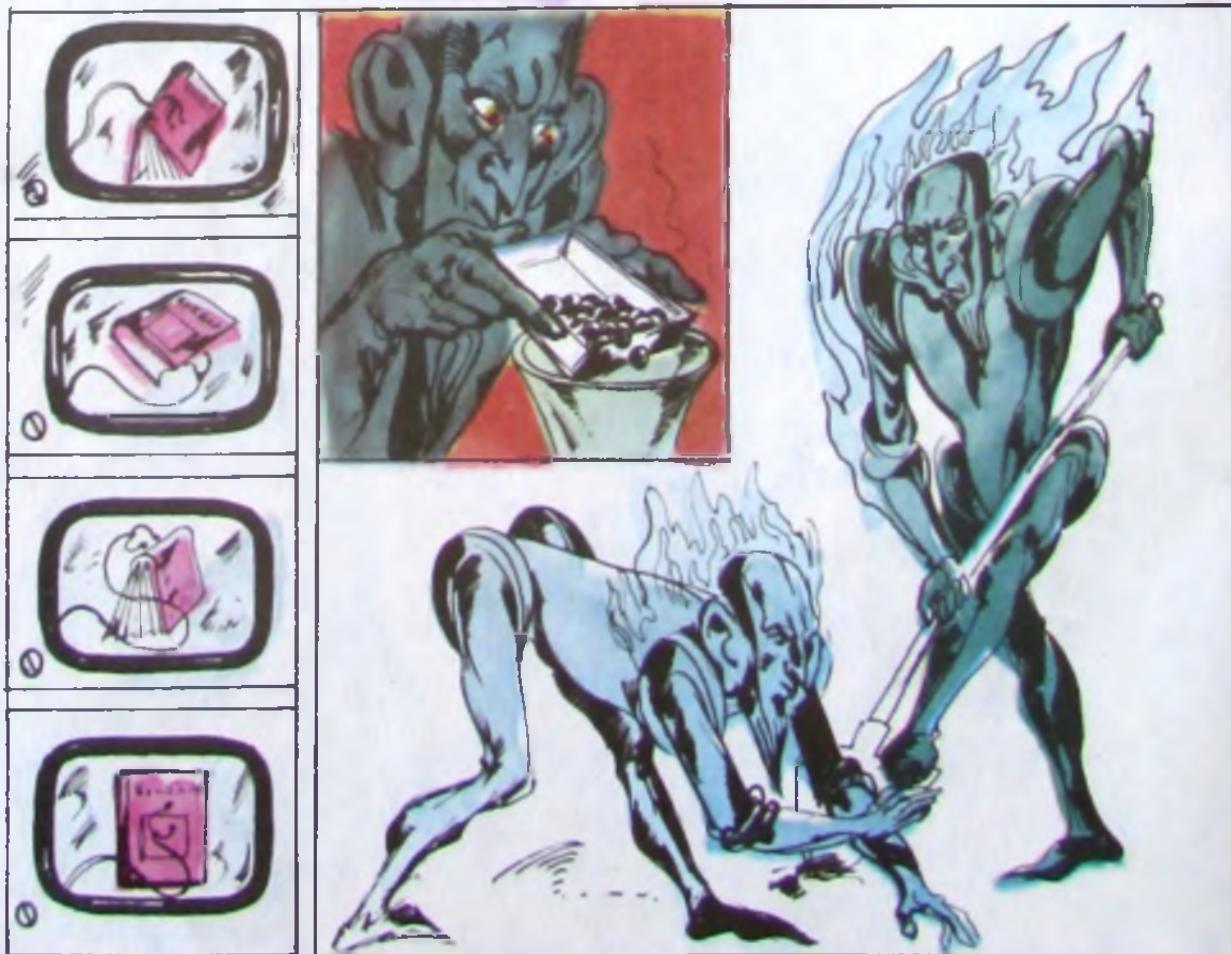
52

Пламтящите от съзвезdie „Дракон“

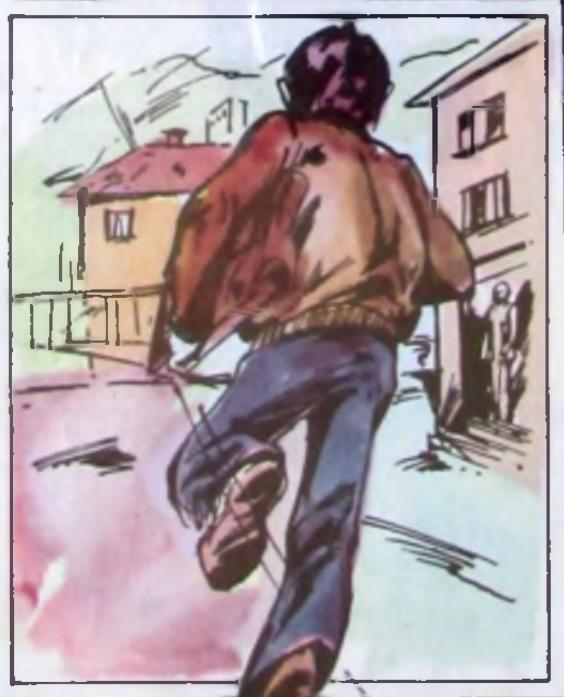

59

Пламтящите от съзвезdie „Дракон“

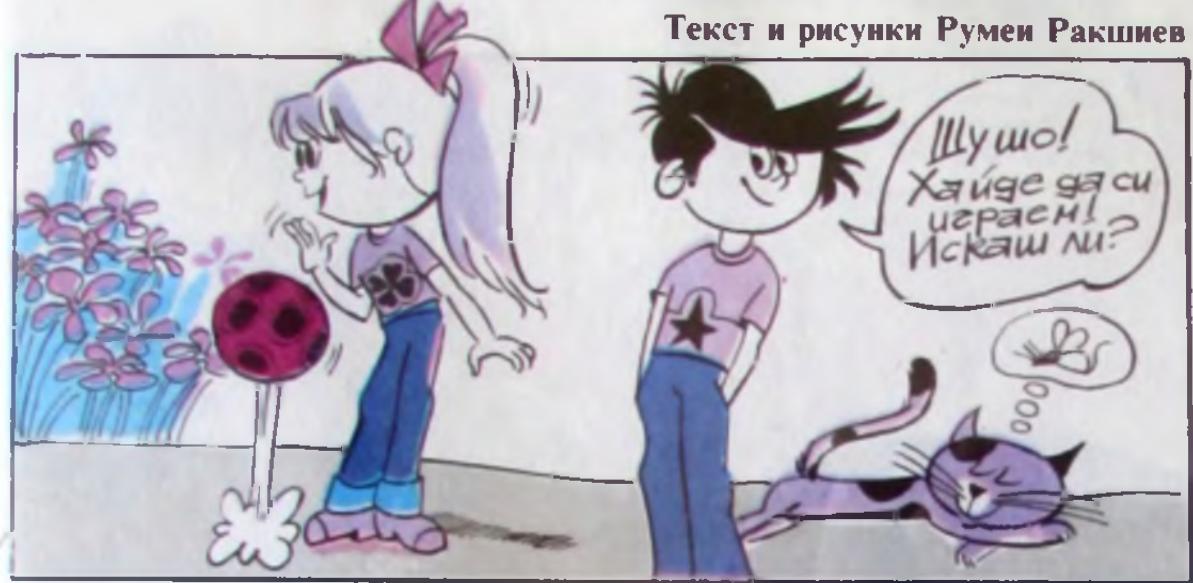

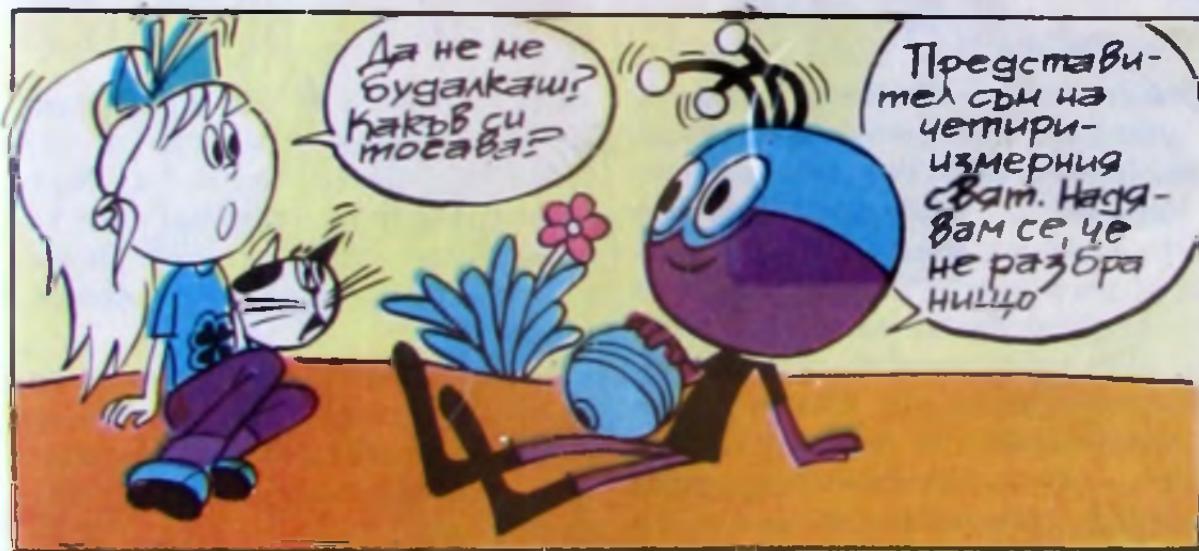

ЗА
КАКВО МИ
ТРЯБВАШЕ ДА
ПОИСКАМ ФУТ-
БОЛНА ТОПКАС
ТАКИВА РАЗМЕ-
РИ! ПОЧУДД
УМ СЕ
ВОДЯ...

Джеси скачаше на височина 185 см, а в скока на дължина имаше резултат от 6 метра и 80 сантиметра. По време на едни състезания случайно го забеляза Чарли Рилев, треньор по лека атлетика в университета на Охайо. Същия си нюх на специалист познавач Рилев изведнъж откри, че това момче е роден талант, предопределен от природата да върши големи неща на пистата и секторите. И Рилев се зае усърдно, търпеливо и внимателно

ГОЛЕМИЯТ ДЕН

Той се казваше Джеймс Кливленд Оуенс, предпоследното дете в единадесетчленното семейство на негъра изполичар Абрахам Оуенс, но в училище и съучениците му, и учителите го наричаха просто Джеси (по първата буква на двете имена; тези букви на английски се произнасят Джей-Си). Щеше да си остане неизвестно и непознато негърче, ако пасторът в това малко забутано градче на Алабама не беше открил, че момчето бяга по-бързо и скача най-много от всички свои връстници, бели и черни... Пасторът убеди бащата да изпрати Джеси на училище, въпреки че момчето беше нужно на стария Абрахам за тежката физическа работа на полето.

През 1928 година, вече 15-годишен,

да го обучава в бягане и в скокове, да се грижи за него като за собствен син. Благодарение на Рилев Джеси завърши училище и след това постъпи в университета в Охайо, където работеше неговият настойник.

Така, постепенно, стигнахме до онзи ден, записан с ярки букви в историята на световната лека атлетика, тъй като този ден няма равен на себе си.

25 май 1935 година. В Ен Арър, щата Мичиган, се провежда общостудентското първенство на САЩ.

— В 15,15 часа се дава стартът на 100 ярда (91,44 м). Първи финишира Джеси Оуенс за 9,4 секунди — нов световен рекорд!

— В 15,25 часа, още с първия си опит в скока на дължина, Джеси

НА ДЖЕСИ

Оуенс се приземява на 8,13 метра — също нов световен рекорд! Този рекорд бива подобрен едва след 25 години от сънародника на Оуенс чернокожият атлет Ралф Бостън.

— В 15,35 часа е стартът на 220 ярда (201,17 метра) по права линия. И тук победител излиза Джеси Оуенс с постижение 20,3 секунди — нов световен рекорд както на 220 ярда, така и на 200 метра!

— В 16,00 часа е бягането на 220 ярда с препятствия. Отново Джеси финишира с нов световен рекорд както на 220 ярда, така и на 200 м с препятствие — 22,6 секунди! Така само за 45 минути Джеси Оуенс поставя пет световни рекорда — едно чудо, което едва ли никога ще се повтори.

На следващата година в Берлин той стана герой на олимпийските игри, като спечели четири златни медала: на 100 м с 10,3 секунди, на 200 м с 20,7 на скок дължина с 8,06 метра и в щафетата 4 по 100 м заедно с Дрейпър, Уикоф и Меткалф — 39,8 секунди, нов световен рекорд, който издържа на атаките цели 20 години. Когато му съобщават, че нацисткият вожд Хитлер е напуснал разгневен ложата си, без да пожелае да му стисне ръката, както е правел с всеки победител, заради черната му кожа, достолепно Оуенс отговаря: „Аз не съм дошъл тук да се ръкувам с когото и да било, а да се състезавам...“

Днес Джеси Оуенс е на 65 години.

СТЕФАН ПЕТРОВ

ОУЕНС

69

Големият ден на Джеси Оуенс

Принцесата и граховото зърно

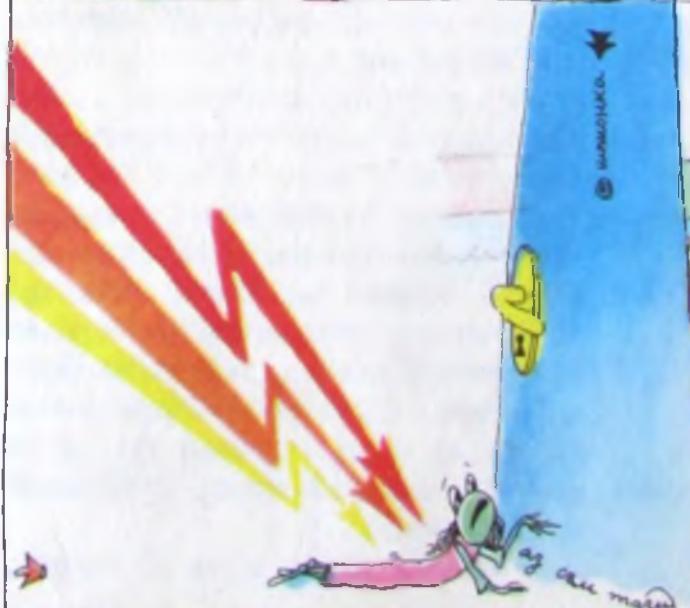
Илюстрации
Моне Тодорова ©

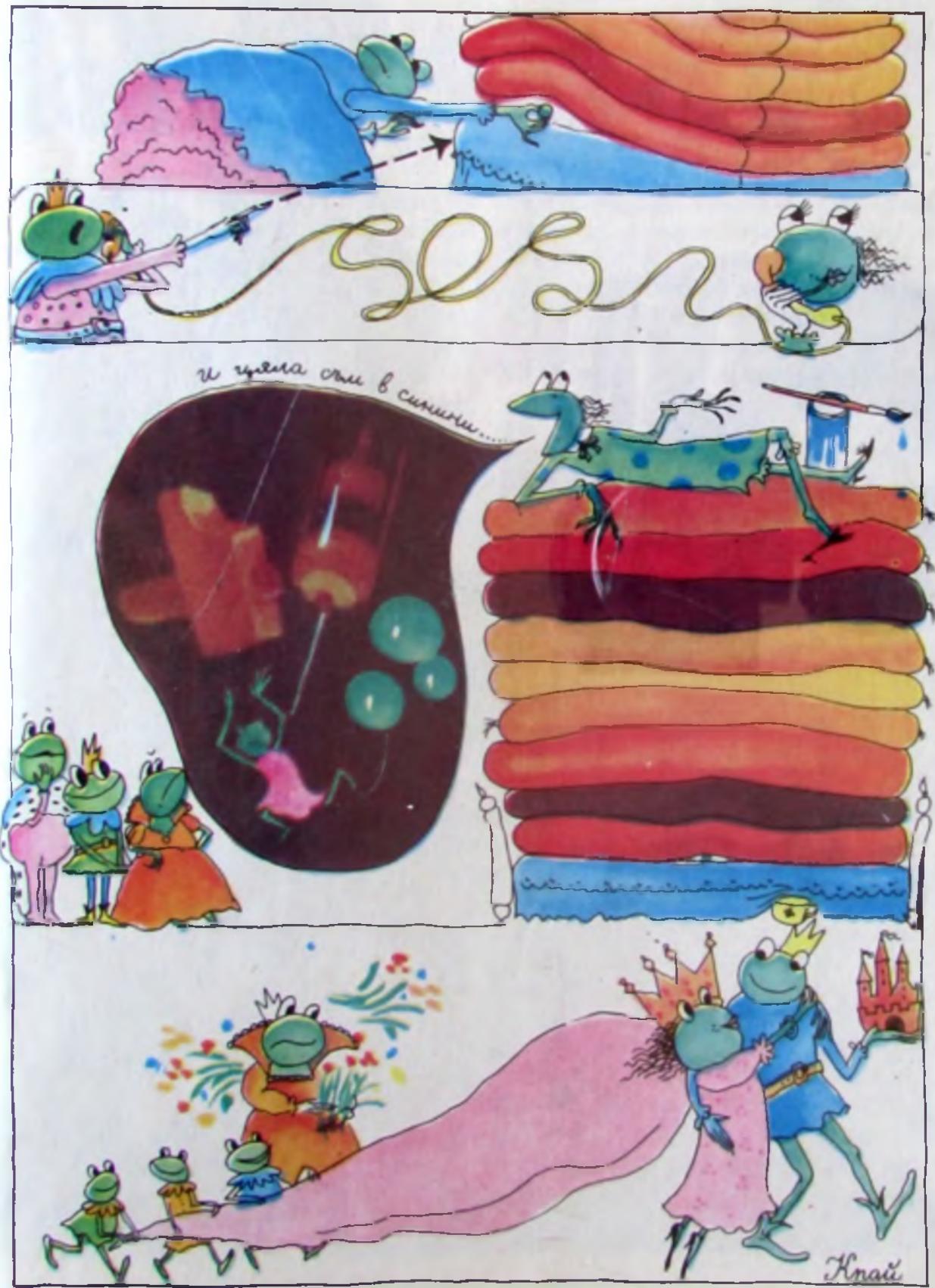
а а а, принцеса а
истинска истинска а
искаш истинска а

искаш истинска

Истинска
а а а
принцеса а а а

71

Принцесата и граховото зърно

БЛУС за

За непосветените блусът може да е бавен тац. За специалистите — определена хармония, която може да се запише с определени знаци. Преди всичко блус значи тъга. Може да се свири бързо или бавно — това няма значение. Но той винаги е бил вик на болка. Блусът е дете на черна Америка. Някои казват, че той бил тъжна музика, по-ръсена със смях или обратното — както си изберете. Другите пък ехидно обясняват това с неспособността на негъра дори да тъгувава пълноценно. Напротив — блусът е роден от безизходицата. Някога

СИ СМИТ

някой черен работник е поискал да изохка, а от гърлото му е излетяла песен. Блусът е волъл, прозвучал като мелодия.

А сега чуйте историята на една черна жена, която издигна тази музика до неочеквани върхове. Казва се Беси Смит, родена е в Чатануга, Съединените щати, през 1890 година. След Втората световна война по света бе много известна песента „Чатануга чу-чу“, но нейното весело настроение няма нищо общо с нищетата, в която е израсла бъдещата певица. Беси Смит започва да пее съвсем млада по бедните ресторани в Оклахома. Тя е роден талант, пее искрено, вярва, че песните ѝ могат да помогнат на нейните събратя в мъката.

Именно тя издига блуса до такова съвършенство, което принуждава специалисти с академично образование безпомощно да вдигат рамене, без да могат да обяснят или нотират тази музика. Още повече тя е изпълнявана от певци без специално обучение. Това не означава, че Беси Смит е постигнала всичко с лекота. Дълги години тя работи и обогатява своята дарба при такива майстори като Луис Армстронг и Флетчър Хендерсън.

По онова време в Съединените щати тази музика е имала своята вярна и многобройна, но предимно негърска публика. Първа Беси Смит

нарушава това правило. Една нейна песен става толкова известна, че само за един ден в град Бостън се продават един милион грамофонни площи. И то на бели купувачи! Нейното изкуство прехвърля границите на бедния негърски квартал, защото е красиво и мощно.

Но как се отблагодарява бяла Америка, Америка на богатите, за нейния талант? На 24 септември 1937 година Беси Смит бива ранена при автобусна катастрофа. Най-близката болница е само за бели. Там отказват да приемат черната певица. На път за по-далечната болница Беси Смит получава кръвоизлив и умира.

Всичко това звучи като жестока приказка. Самият неин живот се превърна в най-тъжния блус. Нима песента трябва да бъде убивана? В онези години, когато тя не е била опасна за богатите, когато блусът превръща в поезия парченцето стъкло, намерено от ровещото в кофите за смет негърско дете... Но песента се научи и да воюва. Песента в Америка вече не е жертвата Беси Смит, а обвинявящата и настъпваща Джоан Бейз. За да няма повече врати, които се затварят плътно през мъката, за да няма изтичаща кръв и безпомощно глядащи хора.

МАТЕЙ СТОЯНОВ

От кога играем футбол?

Според историците прародината на игрите с топка е Латинска Америка. Индианските народи, населяващи днешните земи на Мексико, Гватемала, Хондурас, са познавали топката 2000 години преди Кортес. Маите са уреждали своите срещи на стадиони. Ние не знаем точните им правила. Известно е обаче, че са подавали топката не с ръце или крака, а с лакти и хълбоци. По края на тогавашните стадиони са намирани метални обръчи, малко по-широки от самата топка, която е трябвало да бъде прекарана през тях.

В много енциклопедии можем да прочетем, че прародината на футбола е Англия и че тази игра датира от миналия век. Това обаче е вярно само отчасти. Учените, които се занимават с историята на спорта, смятат, че играта се е развивала в продължение на векове.

Футболът в своята стара форма е преминал от Китай в Япония. Японските императори от началото на десети век са харесвали играта и са действали за популяризирането ѝ в империята.

При древните гърци е била разпространена играта епискурос. В нея взимали участие два отбора с топка, пълна с козина. Играчите с ръце и крака е трябвало да отведат топката до граничната линия на противниковото поле. На тази линия съдействува съвременната футболна врата. Римляните познавали играта харпас-тум, която много прилича на гръцката епискурос и по всяка вероятност произлиза от нея.

От средните векове са останали сравнително много рисунки и писмени данни за правилата на футболната игра и за промените в тях. Още през XVI-ти век тя е била позната в много европейски страни. През 1349 г. крал Едуард III е забранил на поданиците си да ритат топка. Според

него мъжете трябвало да се тренират в стрелба с лък, за да бъдат добри воиници, а не да играят футбол, хокей и други подобни „излишни и глупави“ игри. По време на Ренесанса в Италия и главно във Флоренция била позната играта калчио, която може да бъде праобраз както на футбола, така и на играта ръгби. Съставите на двата отбора са били от по 27 души, които са се подреждали в четири редици едни срещу други. Това били 15 нападатели, 5 покривачи, 4 защитници и трима вратари. Топката е трябвало да бъде ритната или хвърлена с ръка във вратата на противника. В Италия тази игра имала почитатели до 1700-а година. Оттук тя преминава във Франция, където под името сул е играна в провинциите Бретан, Пикардия и др. Тази игра се споменава не само в трудовете на историците, а и в произведенията на Зола, Дюрон и други. Сул е била твърда и груба игра, която често продължавала до крайно изтощение на състезателите. Дължината на игрището понякога достигала до 10 км. Поради много злополуки играта е била забранявана, но нейната популярност не намалявала.

А сега да преминем към Англия. През XVIII и XIX-ти век тук на мода са били две игри: хърлин овер контри и хърлин ет гол. Първата „село срещу село“ се е играла на неограничен терен, докато във втората са участвували определен брой състезатели. Игрището имало точно определени размери, но правилата на играта не са съответствуvalи на днешните футболни правила.

През 1863 година в Англия е била създадена футболна федерация, която определила правилата на футбола. Оттогава започнал триумфът на този спорт, който завладя цели държави и континенти.

Из в. „Пайтash“

75 *От кога играем футбол?*

ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА ЛИСКО

Роман в картини

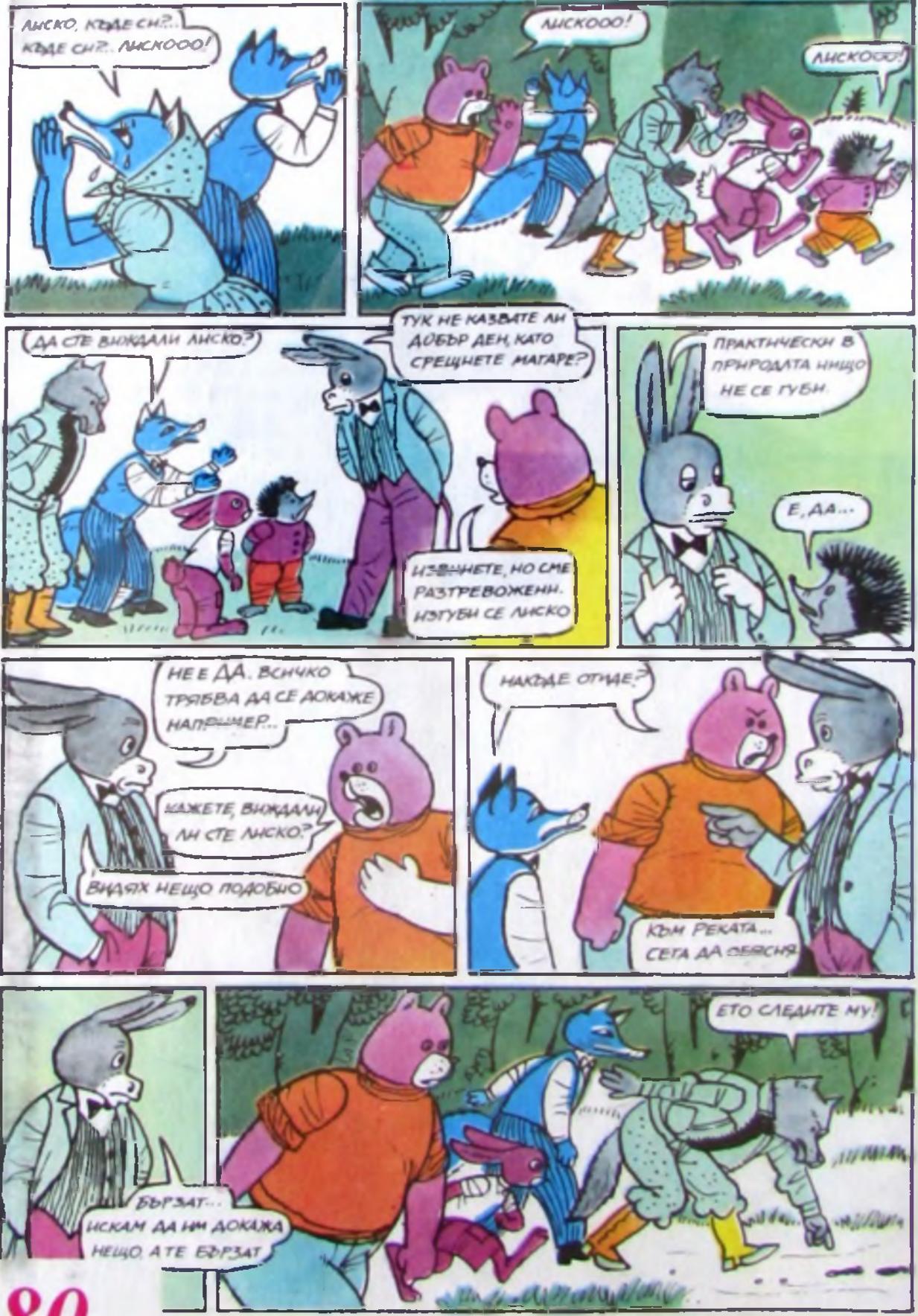
Сценарий БОРИС АПРИЛОВ
Художник ГЕНЧО ДЕНЧЕВ

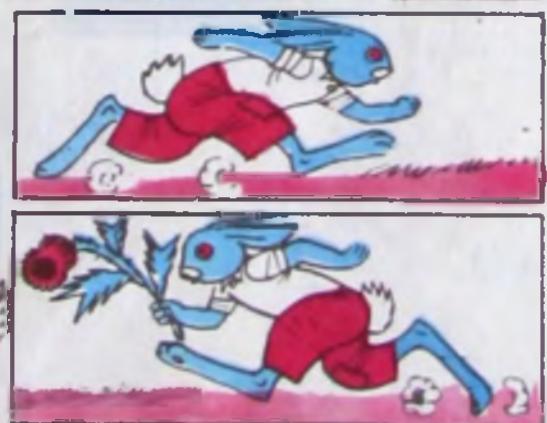

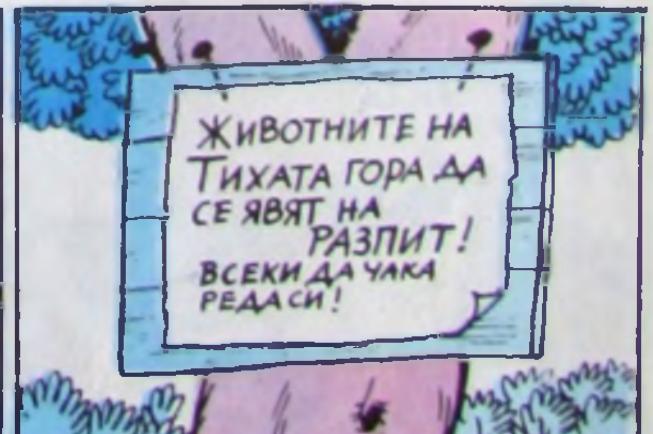

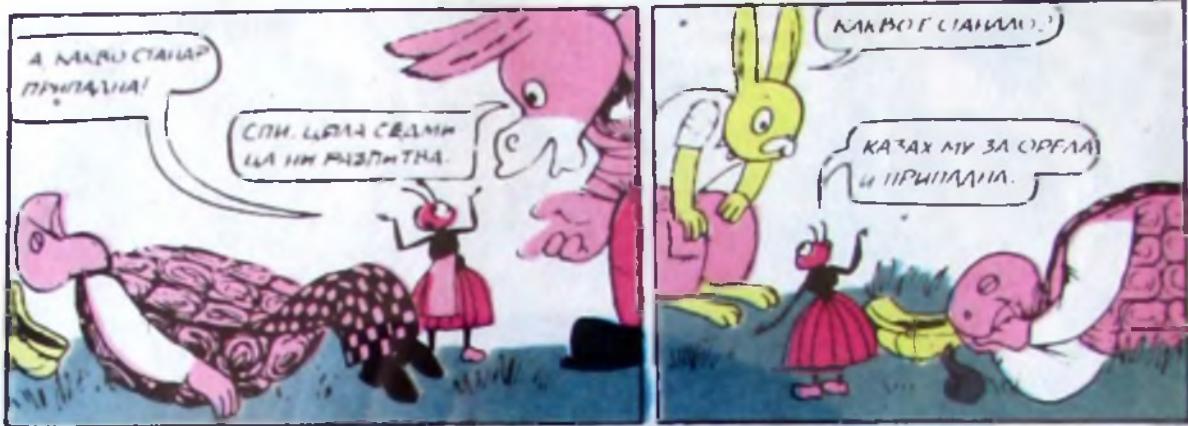

ФАКИРЪТ

ФЕРИ

Скъпи млади приятели, ще ви опиша няколко фокуса и начина, по които се изпълняват, за да ги правите пред другарите си, пред целия клас, или даже пред цялото училище. Преди това запомнете следните три правила:

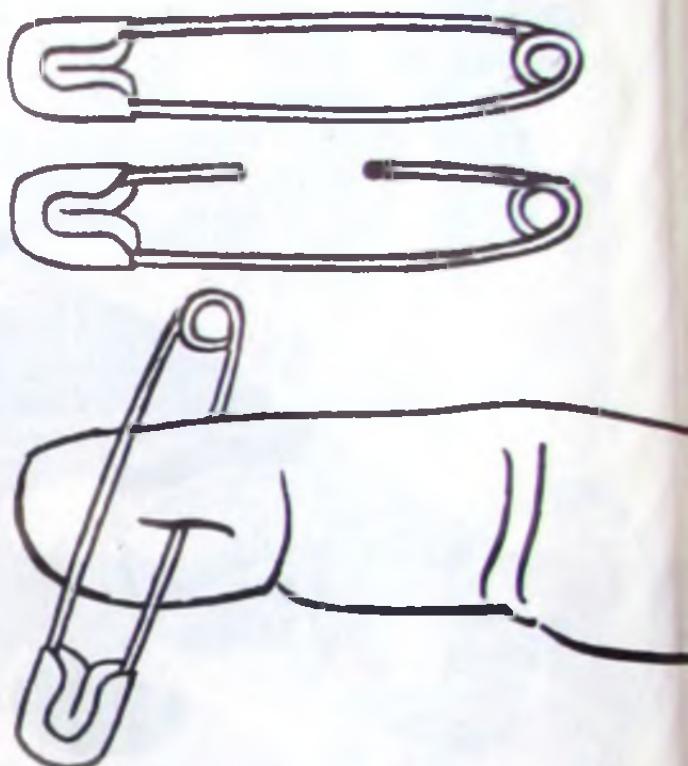
1. Не показвайте фокуса, докато не сте се убедили, че го правите безпогрешно.
2. Не показвайте един и същи фокус два пъти.
3. Не разкривайте тайната на фокусите — след това няма да сте интересни.

Пробождане на пръст с безопасна игла

Фокусът е колкото интересен, толкова и загадъчен. От рисунките се вижда как с една безопасна игла може да прободете пръста си. За изпълнението е необходимо да притежавате ловкост, съобрази-

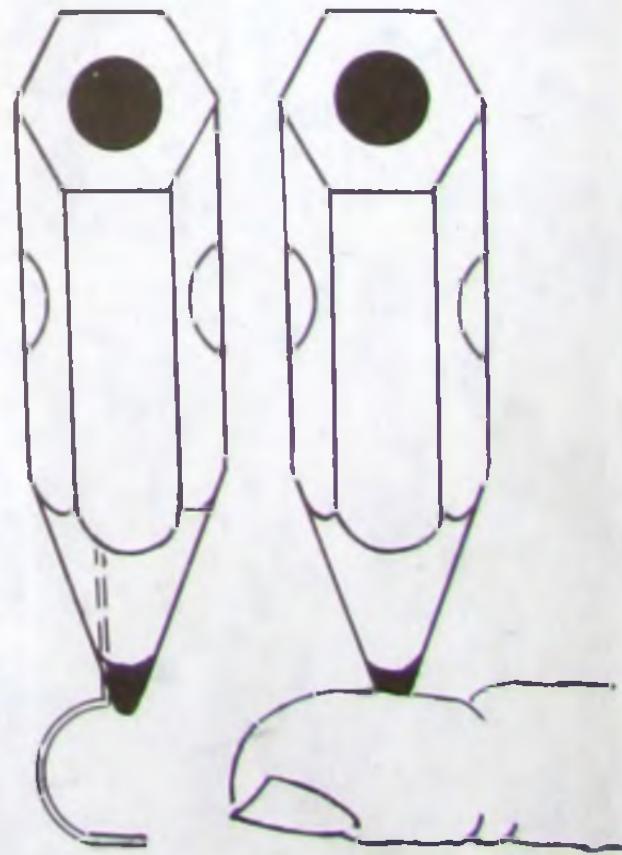
телност и малък реквизит, който може да си направите сами.

Необходими са две безопасни игли, като едната остава такава, каквато е, а другата е „препарирана“, т.е. тази, в която се крие секретът на фокуса. Както е показано на рисунката, иглата е прорязана по средата, а горният ѝ край е запоен с поялник. Разстоянието на прозрата е толкова голямо, колкото да пъхнете показалеца си вътре така, че илюзията да бъде пълна. При сваляне на иглата от пръста трябва мигновено да я подмените с другата игла, която не е прорязана. След подмяната може спокойно да подадете иглата на присъствуващите, за да ги заблудите, че е обикновена.

Послушният молив

Вземете един молив и го подострите. Пред очите на приятелите си го поставяте върху показалеца на лявата ръка с подострената част надолу и за учудване на всички той остава изправен. С този молив може да балансирате толкова, колкото желаете. За да направите молива послушен, трябва първо да видите рисунките. Хитростта се състои в това, че при върха на молива забождате малко парче тънък тел, който пък прокрепвате незабелязано към показалеца така, че да минава от задната страна на пръста, без да се забелязва. Ако искате фокусът да е по-ефектен, може да боядисате парчето тел с боя като цвета на кожата, тогава то ще бъде неза-

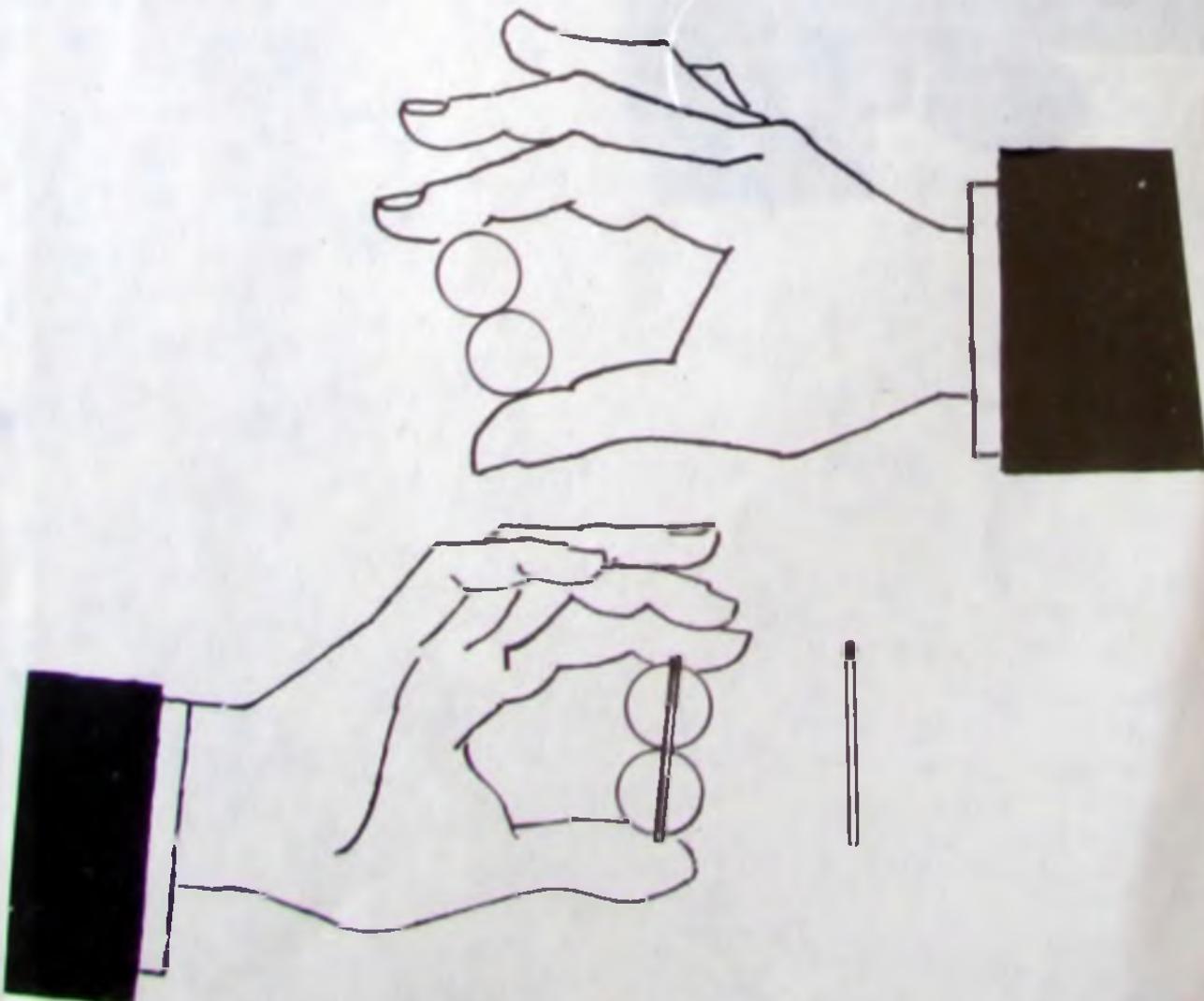
бележимо и ще показвате пръста си от всички страни. Когато давате на други да повтарят фокуса, трябва незабелязано да свалите „секретното“ телче и техните опити ще останат винаги напразни.

Две монети

Вземете две петстотинкови монети и ги закрепете между палеца и показалеца на дясната си ръка, така както е показано на рис. 1. При това положение трябва да задържите монетите за известно време.

Трудността за изпълнение на фокуса се дължи на малката допирна площ на ръбовете на монетите. Всичките ви опити за изпълнение естествено, ще останат безрезултатни, ако не знаете секрета на фокуса. За тази цел е необходимо да видите втората картина, на която е нарисувана и една кибритена клечка. Тя се поставя под монетите и ги подпира, за да не паднат от пръстите. Поставянето на тази „секретна“ клечка трябва да стане незабелязано за зрителите около вас.

ЕМАНУИЛ ЛАЛОВ

ТАЙНСТВЕНИЯТ СКОРПИОН

Вече хилядолетия скорпионът занимава въображението на човечеството. Според древната вавилонска легенда Гилгамеш е бил нападнат от скорпион. В гръцката митология скорпионът също се среща често.

За Земята има около 150 скорпиони. Те живеят предимно в тропиците, където понякога могат да се видят „великанъи“, дълги по двадесетина сантиметра. В Европа сравнително често се срещат около Средиземно море.

Скорпионът хваща плячката с щипците си и посредством кривия си щип излива своята отрова в нея. Но скорпионаните използват отровните си игли много по-рядко, отколкото сме свикнали да си мислим. Когато ловуват, те първо се опитват да хванат жертвата си, да я притиснат с крака. Използват отровното си жило само ако не успеят да я уловят по този начин. Скорпионите рядко нападат хора. Това се случва само когато попаднат в беда. В повечето случаи ужилват крайниците на човека. Ужилването прилича на това на осите и пчелите. Действието на отровата преминава след около двадесет и четири часа. Отделни видове скорпиони обаче могат и да са опасни за човека. Отровата им е смъртоносна.

Много се е писало досега за „са-

моубийство“ на скорпиони. Ако около един скорпион запалим дървени стърготини, той изпада в паника, бяга ужасен известно време, след това обръща отровното жило към себе си, забива го и пада мъртъв. Но дали това е самоубийство? Учените са установили, че в случая и дума не може да става за самоубийство. Истината е, че скорпионът се страхува от огъня и когато попада в близост до него започва да се мята диво, движи напред-назад жилото си, а после изпада в шоково състояние.

Поведението на скоприоните и техните интересни особености са изследвани и в естествената им среда и в лаборатории.

Френски учени забелязали, че скорпионите в Сахара оставали живи при атомните опити, дори когато се намирали в място с най-висока радиоактивност. Каква е причината за това? Човек умира, когато е облъчен с около 6000 рентгена. За смъртта на скорпиона са необходими 50 хиляди рентгена. Френските учени правили различни опити. Те поставяли скорпионите във влажна и суха среда и така ги об-

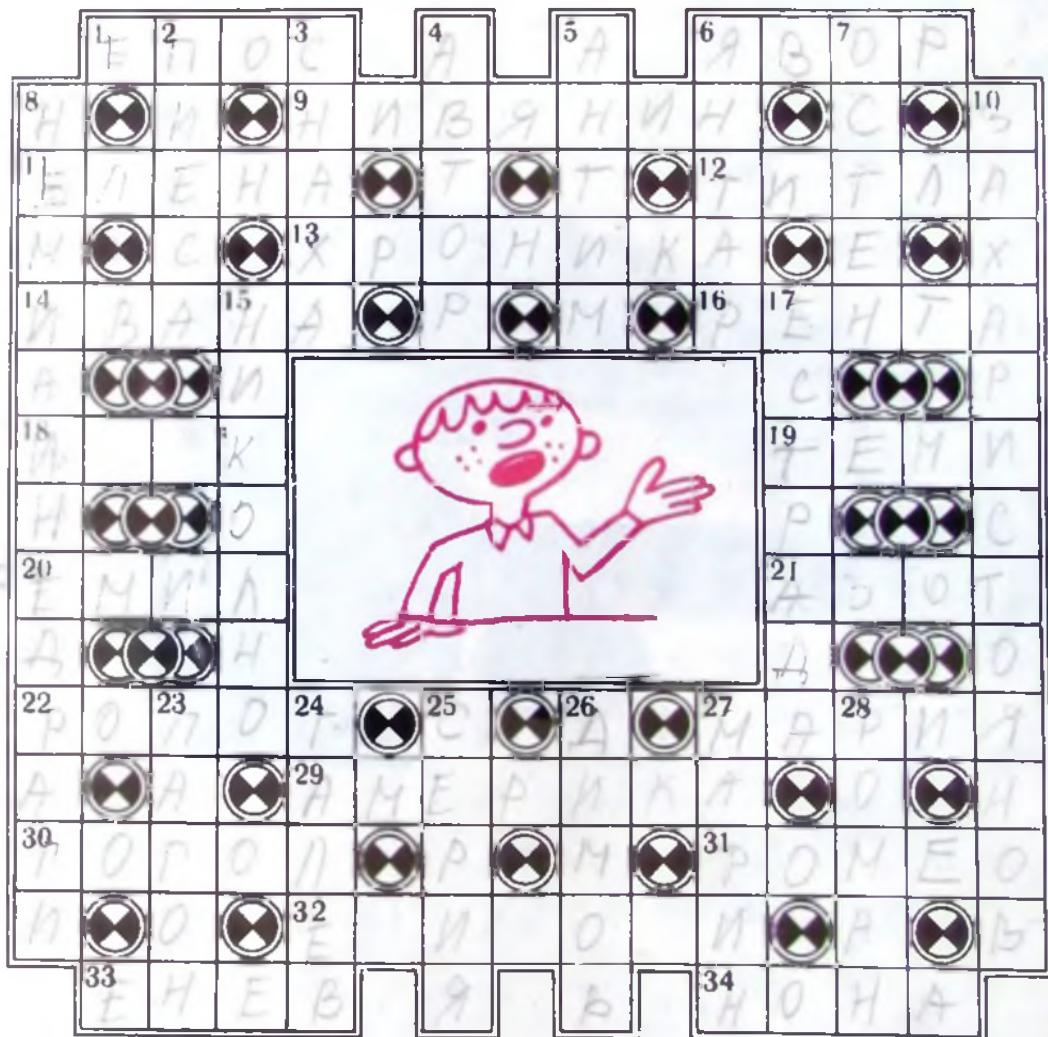
е да се изяснят процесите в организма на скорпиона и оттук да се даде обяснение на издръжливостта му срещу радиоактивните облъчвания. От друга страна учените се опитват с помощта на скорпиона да открият лекарство срещу високи радиоактивни облъчвания. Така скорпионът от животъ на древни легенди се превърна в опитно животно в научните лаборатории на човека.

из В. „ПАЙТАЖ“

льчвали. Оказалось се, что поставлените на сухо скорпиони издръжат много повече на радиоактивните облъчвания. Предполага се, что високата им издръжливост се дължи на още неоткрити биохимични процеси, извършващи се в клетките на тези животни.

Какво е практическото значение на опитите? От една страна стремежът

КРЪСТОСЛОВИЦА

ВОДОРАВНО: 1. Един от трите основни литературни рода. 6. Широколистно дърво. 9. Псевдоним на български поет партизанин от отреда „Гаврил Генов“ (1919—1944). 11. Родният град на Стоян Михайловски. 12. Почетно звание, установено и утвърдено за отличаване на отделни хора. 13. Кратко информационно съобщение в периодичния печат с актуален характер. 14. Съветски филм, проектиран у нас. 16. Периодично получаван доход от паричен капитал или друга собственост. 18. Действуващо лице от драмата „Иванко“ на В. Друмев. 19. Основна мисъл на писмено съчинение

(мн.ч.) 20. Популярен детски герой на Ерих Кестнер. 21. Химически елемент, съставна част на въздуха. 22. Негодуване, възражение. 27. Действуващо лице от операта „Мазепа“ на Чайковски. 29. Един от континентите. 30. Руски писател, критически реалист, автор на „Тарас Булба“, „Шинел“, „Мъртви души“. 31. Популярен герой от трагедия на Шекспир. 33. Презимето на виден деец на революционното работническо движение в България, разстрелян в старозагорската станционна градина заедно с други комунисти (1889—1925). 34. Строфа от девет стиха.

ОТВЕСНО: 2. Драматично произведение.
3. Популярен роман на Г. Караславов.
4. Творец, създател на литературно, научно, художествено, музикално и др. произведение. 5. Първият български екзарх (1816—1888). 6. Вкаменена смола от иглолистни дървета; кехлибар. 7. Български седмичен сатиричен вестник, редактиран през 1879 г. от П. Р. Славейков. 8. Популярна повест на Иван Вазов. 10. Български националреволюционер, общественик и писател, автор на „Записки по българските въстания“. 15. Популярен герой на Иван Вазов. 17. Концертно-зре-

лищно изпълнение от различен стил. 23. Оличителен знак върху военна дреха. 24. Презимето на български писател („Железните светилници“, „Илинден“, „Преславските камбани“). 25. Част от голям филм, която се прожектира самостоятелно. 26. Авторът на романа „Тютюн“. 27. Малкото име на български историк и държавен деец, по чийто почин София е обявена за столица на княжеството (1838—1906). 28. Голямо по размер повествователно художествено произведение.

ХРИСТО ЙОРЕВ

Страници от ученическа тетрадка

На последните страници на една ученическа тетрадка прочетохме своеобразен дневник.

13 февруари 19...

Днес у нас имаше гости. Трябваше да прибера и измия чашите след тях. Започнах да ги събирам. Изведнъж видях, че неволно съм подредила три празни и три пълни. Помислих си: „Възможно ли е чашите да се подредят така, че да се редуват пълна и празна, при това само с едно действие, и в ръка да се вземе само една чаша“. Щастлива съм. Отгатнах как ще стане.

15 февруари 19...

Братчето ми спечелило в игра с приятели три бели стъклени и три черни пластмасови топчета. Днес скришом от мен ги постави по две в три еднакви кутийки и върху тях написа: „Две черни“, „Две бели“ и „Черна и бяла“. Помоли ме, като извадя наслука едно топче, да позная къде какви топчета са скрити. Разбира се, знаех предварително, че нито един от надписите не отговаря на истината. Познах — ура!

95

Страници от ученическа тетрадка

16 февруари 19...

Прочетох за една анкета, проведена с великия английски природоизпитател Чарлз Дарвин. Бил е пословично скромен. Ето въпросите и отговорите:

Въпрос. Особени достойнства?

Отговор. Никакви.

Въпрос. Главни недостатъци?

Отговор. Незнание на математика, новите езици, липса на ръководство в работата, на наблюдателност и умение да мисля логически.

Въпрос. Усърдност в учението?

Отговор. Много приложен, но не-притежаващ големи способности.

най-малкия си син половината, на средния — една трета, и на най-големия — една девета от имуществото си. Когато започнала подялбата, оказало се, че камилите са разпръснати. Тогава единият от синовете предложил да отидат у съседа и да използват неговите камили, за да се разделят. Така те имали 18 камили. Най-малкият от синовете взел 9, средният — 6, най-големият — 2 камили. Останала още една камила и те я върнали на съседа. Законна ли е подялбата.

РУСИ РУСЕВ
ДОЧКА РУСЕВА

20 февруари 19...

Понякога откривам любопитни истории от миналите векове. . .

Стар арабин имал 17 камили и 3 сина. Умирайки, той завещал на

ОТГОВОРИ НА КРЪСТОСЛОВИЦАТА

ВОДОРАВНО: 1. Епос. 6. Явор. 9. Нивянин. 11. Елена. 12. Титла. 13. Хроника. 14. „Ивана“. 16. Рента. 18. Исаак. 19. Теми. 20. Емил. 21. Азот. 22. Ропот. 27. Мария. 29. Америка. 30. Гогол. 31. Ромео. 33. Енев (Петко). 34. Нона.

ОТВЕЧНО: 2. Пиеса. 3. „Снаха“. 4. Автор. 5. Антим. 6. Янтар. 7. „Остен“, 8. „Немили недраги“. 10. Захари Стоянов. 15. Николчо. 17. Естрада. 23. Пагон. 24. Галев (Димитър). 25. Серия. 26. Димов (Димитър). 27. Марин (Дринов). 28. Роман.

СТРАНИЦИ ОТ УЧЕНИЧЕСКА ТЕТРАДКА

ОТГОВОРИ

13 февруари 19...

Вземаме петата поред чаша и я изливаме във втората (при условие, че са подредени три пазни и три пълни от ляво надясно), след което поставяме чашата на мястото и.

15 февруари 19...

От сандъчето с надпис „Черна и бяла“ вземаме едно топче. Ако е бяло, следва, че тук са две бели; в „Черни“ ще бъдат черно и бяло; в „Бели“ ще са черните. Ако казвам черно, следва, че тук са черните; в „Бели“ ще са черно и бяло; а в „Черни“ ще бъдат белите.

20 февруари 19...

Подялбата не е извършена според завещанието.

ЧУДЕН СВЯТ

Съставител и редактор Борис Крумов
Художествен редактор Димитър Чаушов
Технически редактор Георги Дойчинов
Коректор Маргарита Грозданова
Набор Елена Шулце

Първо издание. Литературна група, детско-юношеска
Дадена за набор на 15 септември 1980 г.
Подписана за печат на 8 октомври 1980 г.
Излязла от печат на 15 ноември 1980 г.
Формат 70x100/16. Тираж 100 000 екз.
Печатни коли 6. Издателски коли 7,78
Усл. изд. коли 12,29 Цена на кн. тяло 2,36. Цена 2,61
95373

Тематичен № 23 6257-13-80

2,61 лв.